

<p><u>ΣΥΣΤΗΜΑ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ</u> <u>ΙΣΧΥΟΣ – αντί-ηγεμονικού</u> <u>χαρακτήρα</u></p> <p>Αναρχία – κυριαρχία Διαχείριση της κατανομής ισχύος με σκοπό είτε την διατήρηση της τάξης (αμυνόμενοι) είτε την αλλαγή της (αναθεωρητισμός)</p> <p>Περιγραφικό «<u>Δόγμα</u>»: «ο ισχυρός επιβάλλει ότι του επιτρέπει η δύναμή του και ο αδύναμος υποχωρεί και προσαρμόζεται» (και ο καθείς «ας κάνει ότι θέλει»):</p> <p>1) Σταθερότητα μέσω ισορροπίας δυνάμεων (αμυντική εκδοχή θουκυδίδειας παράδοσης: «επειδή ο ισχυρός επιβάλλει ... ο αδύναμος πρέπει να αμύνεται) 2) Ηγεμονική σταθερότητα μέσω κονσέρτου ισχυρών δυνάμεων (ηγεμονική εκλογίκευση των θουκυδίδειων αξιωμάτων - νεοφιλελευθερισμός: Ο ισχυρός πρέπει να επιβάλλει ότι του επιτρέπει η δύναμή του και ο αδύναμος πρέπει να προσαρμόζεται)</p> <p><u>Σύστημα ισορροπίας ισχύος:</u> <u>ΠΗΓΗ ΑΝΤΛΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ</u> <u>ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΝΕΟΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ</u></p> <p>Μέσα από το σύστημα ισορροπίας δυνάμεων (εκ της φύσεώς του αντιηγεμονικού χαρακτήρα) απορρέουν</p> <ul style="list-style-type: none"> • Το σύγχρονο διεθνές δίκαιο • Οι σύγχρονοι θεσμοί • Η συλλογική ασφάλεια (διάδοχος του Κονσέρτου Δυνάμεων) • Το κράτος ως θεσμός και η κρατική κυριαρχία/εθνική ανεξαρτησία ως «καθεστώς» του σύγχρονου διεθνούς συστήματος όπως επικυρώθηκε και νομιμοποιήθηκε στην Κοινωνία των εθνών και στον ΟΗΕ 	<p><u>ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ</u> <u>ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ</u></p> <p>Αναρχία – κυριαρχία = προσπάθεια διασφάλισης της διεθνούς τάξης που προκύπτει από τις διακρατικές σχέσεις μετά τους πολέμους, τις συμβάσεις και κάθε άλλη διακρατική συμφωνία</p> <p>Βασικά: θεσμοθετημένη διαχείριση κατανομή ισχύος με σκοπό την διατήρηση της τάξης, δηλαδή του ισχύοντος status quo). Δεν είναι διεθνιστική: αφορά την διεθνή τάξη και όχι κάποια απόφαση δικαιοσύνης περί την διεθνή πολιτική.</p> <p>πολιτικές αρχές: κυριαρχία, ισοτιμία κυρίαρχων κρατών, διακρατικές συμφωνίες (Κεφ. Ι Καταστατικού Χάρτη ΟΗΕ).</p> <p>Διακυβέρνηση συστήματος: Συνθήκες, διεθνές δίκαιο, διεθνείς θεσμοί</p> <p>Θεσμοί: Κοινά, Αμφικτιονίες, Σύνδεσμοι, Κοινωνία των Εθνών, ΟΗΕ, άλλοι διεθνείς θεσμοί (ΕΕ; Ναι στον βαθμό που παραμένει διακυβερνητική)</p> <p>Διεθνείς θεσμοί: Διακυβερνητικοί; Υπερεθνικοί; Ηγεμονικοί;</p> <p>Συλλογική Ασφάλεια: A. ημιτελής και αναποτελεσματικό σύστημα ενόσω θα υπάρχουν αίτια πολέμου, δηλαδή, inter alia: 1^{ov}) ηγεμονικές αξιώσεις ελέγχου και διεθνών αλλαγών, 2^{ov}) άνιση ανάπτυξη μεταξύ κρατών και περιφερειών, 3^{ov}) κατάλοιπα προβλημάτων από την εποχή των ηγεμονικών ανταγωνισμών, 4^{ov}) διακρατικές διενέξεις κατάλοιπα εποχής εθνικού γίνεσθαι B. Υπογραμμίζεται: Ενώ ορίζει την διεθνή τάξη (ισχύον κυριαρχικό καθεστώς) δεν έχει απάντηση για την διεθνή δικαιοσύνη και την αντιμετώπιση των αξιώσεων διεθνών αλλαγών</p>	<p><u>ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ</u> <u>ή ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΓΕΜΟΝΙΑ</u> <u>(ανέφικτη πλην διαρκώς οι</u> <u>ισχυρές δυνάμεις το</u> <u>επιδιώκουν)</u></p> <p>Ποικίλες αποχρώσεις: Ηγεμονία, διεθνισμός, κοσμοπολιτισμός (πχ αταξική κοινωνία, κοσμοπολιτικός φιλελευθερισμός, κοσμοπολιτική παγκοσμιοποίηση)</p> <p>Προσκρούει με σφοδρότητα: α) στην κοινωνική ετερότητα (πάντα υπήρχαν πολλές κοινωνίες και ποτέ μία), β) στις αξιώσεις συλλογικής ελευθερίας κάθε διακριτής κυριαρχίας και γ) στο κοινωνικοπολιτικό γεγονός του έθνους-κράτους ως εκπλήρωση της αξίωσης συλλογικής ελευθερίας.</p> <p>ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ αδιέξοδες ΕΚΔΟΧΕΣ</p> <p>Διεθνισμός: προικισμένος με σχέδιο παγκόσμιας ενοποίησης-εξομοίωσης</p> <p>Κοσμοπολιτισμός: αφελείς ή και ανόητες ιδέες απολιτικού χαρακτήρα χωρίς κεντρική ιδέα για το πως θα οργανωθεί ο κόσμος αν καταρτηθεί ο θεσμός του κράτους.</p> <p>Αυτοκρατορία: ανέφικτη και σήμερα παρωχημένη. Πάντοτε ήταν έφικτη μόνο με γενοκτονία παγκόσμιας κλίμακας.</p> <p>Ηγεμονία: Αν και ανέφικτη στο σύγχρονο κόσμο, αποτελεί εν τούτοις προσδοκία πολλών ισχυρών κρατών που προκαλεί τα πλείστα αίτια πολέμου.</p> <p>Ακόμη και ως σκέψη συνιστά πολιτικό ανορθολογισμό, ενσαρκώνει μεταμφιεσμένες ηγεμονικές αξιώσεις και προγραμματικά βλάπτει τις λιγότερο ισχυρές κοινωνίες των οποίων η ελευθερία τους είναι η ανεξαρτησία τους.</p>
---	---	--

Πηγή: Π. Ήφαιστος, *Οι διεθνείς σχέσεις ως αντικείμενο επιστημονικής μελέτης στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Διαδρομή, αντικείμενο, περιεχόμενο και γνωσιολογικό υπόβαθρο* (Εκδ. Ποιότητα, Αθήνα)